

Animalele de lut

Experiența mea ca terapeut care abordează adesea problematica prezentă la copil mi-a întărit convingerea că această problemă se bazează pe un atașament incorect părinte-copil, sau pe fisuri, întreruperi ale cursivității acestui atașament în copilăria foarte mică. De aceea, terapia prin joc poate pansa rănilor emoționale căpătate de copil. Iar această perioadă, în care putem presupune că părintele este mai prezent (cu disponibilitate sau nu 😊) în viața copilului oferă șansa reparării la origini.

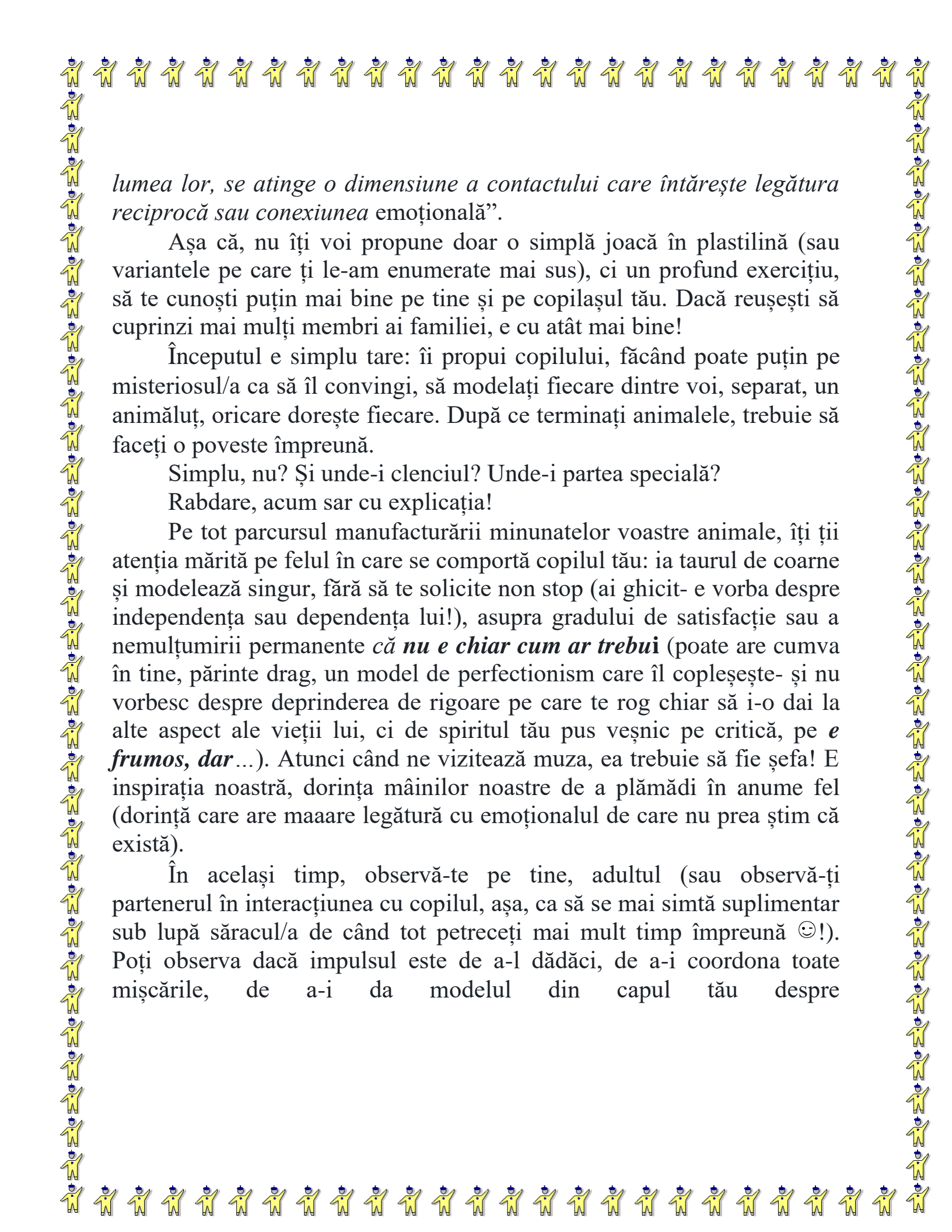
Activitatea pe care v-o propun în cele ce urmează nu implică multă logistică. Am denumit-o *Animale de lut*, dar lutul poate fi *lut, plastilină, plastilină făcută în casă* (iar aici putem câștiga mai multe avantaje: prețul scăzut, stimulare tactilă mai intensă, eventual aromaterapie prin adăugarea de uleiuri esențiale, parfumul preferat sau arome alimentare (idei bune am pescuit la adresa următoare <https://www.youtube.com/watch?v=vmFFaBVHnBc> sau mai simplu <http://www.creatissimo.ro/cea-mai-simpla-reteta-de-plastilina-de-casa/>), *pastă de hârtie* (cumpărată sau făcută în casă).

Exemplific mai jos câteva dintre produsele cu care eu am lucrat în timp, acest gen de activitate fiindu-mi dragă sufletului meu.

Pe lângă unul dintre aceste materiale, ai nevoie și de masa de bucătărie goală. Goală! Nu, nu te apuci de data aceasta să gătești ceva special (cum ai făcut-o prea des în ultimile săptămâni, de îi vine cântarului să fugă de câte ori l-ai folosit).

Părinte drag, chiar dacă al tău copil este deja verbal (și jocul acesta în principal categoriei preșcolar și școlar mic se adresează!), te rog să nu uiți că el comunică și fără cuvinte. Mai mult, chiar noi, adulții fiind, nu putem spune ceea ce nu știm în mod conștient.

Eliana Gil, o profesionistă tare pricepută în abordarea copilului, spunea: ”*Când adulții sunt capabili să relaționeze cu copiii și să intre în*

lumea lor, se atinge o dimensiune a contactului care întărește legătura reciprocă sau conexiunea emoțională”.

Așa că, nu îți voi propune doar o simplă joacă în plastilină (sau variantele pe care ți le-am enumerate mai sus), ci un profund exercițiu, să te cunoști puțin mai bine pe tine și pe copilășul tău. Dacă reușești să cuprinzi mai mulți membri ai familiei, e cu atât mai bine!

Începutul e simplu tare: îi propui copilului, făcând poate puțin pe misteriosul/a ca să îl convingi, să modelați fiecare dintre voi, separat, un animăluț, oricare dorește fiecare. După ce terminați animalele, trebuie să faceți o poveste împreună.

Simple, nu? Și unde-i clenciul? Unde-i partea specială?

Rabdare, acum sar cu explicația!

Pe tot parcursul manufacturării minunatelor voastre animale, îți ții atenția mărită pe felul în care se comportă copilul tău: ia taurul de coarne și modelează singur, fără să te solicite non stop (ai ghicit- e vorba despre independența sau dependența lui!), asupra gradului de satisfacție sau a nemulțumirii permanente *că nu e chiar cum ar trebui* (poate are cumva în tine, părinte drag, un model de perfectionism care îl copleșește- și nu vorbesc despre deprinderea de rigoare pe care te rog chiar să i-o dai la alte aspect ale vieții lui, ci de spiritul tău pus veșnic pe critică, pe *e frumos, dar...*). Atunci când ne vizitează muza, ea trebuie să fie șefa! E inspirația noastră, dorința mâinilor noastre de a plămădi în anume fel (dorință care are maaare legătură cu emoționalul de care nu prea știm că există).

În același timp, observă-te pe tine, adultul (sau observă-ți partenerul în interacțiunea cu copilul, așa, ca să se mai simtă suplimentar sub lupă săracul/a de când tot petreceți mai mult timp împreună ☺!). Poți observa dacă impulsul este de a-l dădăci, de a-i coordona toate mișcărilor, de a-i da modelul din capul tău despre

animalul care are deja un model în capul lui, de a sări rapid cu ideile. Sau, caz în care primești coronița de părinte premiant, îi sugerezidooar variante dacă dă semne că nu știe de ce capăt să apuce treaba, dacă nu s-a hotărât încă la animal sau la modalitatea de a-l face să apară pe masa voastră de lucru.

Alegerea animalului în sine îți poate oferi informații valoroase despre copil informații care ți-au scăpat până acum. Dacă animalele trăiesc în același mediu sau în medii diferite trebuie să te solicite să gândești. De aici poate porni cursivitatea sau greutatea cu care demarați povestea. În poveste, este interesant să obervi cum reacționează copilul la *tata/mama a dat în mintea mea* . Ca să ai o imagine autentică, te sfătuiesc chiar *să dai in mintea copilului*, să te joci așa cum nu ai mai facut-o din propria copilărie. Câștigul va fi dublu, îți vei lucra și copilul tău interior(despre chestia asta, cu copilul interior vom vorbi altădată, că e prea serioasă!).

Povestea care se va lega folosind cele două animale îți va aduce de asemenea informații consistente despre ce bântuie prin emoționalul copilului tău.

Rugămintea mea de final este *să nu încerci să psihologizezi prea mult* informațiile (în afara situației în care îmi ești coleg- și atunci te rog să nu fi prea critic cu datul din casă al tehnicilor), ci doar să iei aminte! Să iei aminte cu mintea și cu inima ta de părinte!

